

Arrest

nr. 118 512 van 6 februari 2014
in de zaken RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, respectievelijk op 21 juni en 24 juni 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 maart 2013 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2013 met referentenummers X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememories.

Gelet op de beschikkingen van 9 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. DE DEKEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juni 2011 diende eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster) een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Op 4 augustus 2011 verkreeg verzoekster de E-kaart.

1.3. Op 8 september 2011 diende tweede verzoekende partij (hierna: verzoeker) eveneens een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving, dit in zijn hoedanigheid van echtgenoot van eerste verzoekende partij.

1.4. Op 22 maart 2012 verkreeg verzoeker zijn F-kaart.

1.5. Op 22 maart 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris t.a.v. verzoekster de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Deze beslissingen die verzoekster op 23 mei 2013 ter kennis werden gebracht vormen de eerste bestreden beslissing en zijn gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 10/06/2011.

Zij legde in het kader van haar aanvraag een werkgeversattest en arbeidscontract voor bij de werkgever Edebali BVBA. Zij bewam op basis van deze stukken de verklaring van inschrijving als werknemer (bijlage 8) op 07/07/2011 en werd in het bezit gesteld van een E-kaart op 04/08/2011. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat mevrouw nooit effectief als werknemer heeft gewerkt bij de betrokken werkgever. Overeenkomstig de databank van de RSZ (DOL SIS) heeft mevrouw nooit gewerkt voor de vermeende werkgever. Derhalve moet ertoe besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van een werkgeversattest en arbeidscontract, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging. Ofwel, voor zover zij er wel werkt(e), er geen sprake kan zijn van effectief legale tewerkstelling.

Deze misleiding van de Belgische autoriteiten was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.

Het feit dat betrokkene als antwoord op een uitnodigingsbrief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 07/03/2012 (betekend op 08/03/2012) het bewijs levert dat zij haar bestaansmiddelen zou halen uit de tewerkstelling van haar man [A.E.E.] [...] en oa. een arbeidsovereenkomst en loonfiches van meneer voorlegt, doet geen afbreuk aan het feit dat mevrouw op frauduleuze wijze het verblijfsrecht heeft bekomen. De echtgenoot bewam op zijn beurt het verblijf in functie van haarzelf als familielid van een Burger van de Unie. Overeenkomstig het beginsel ‘fraus omnia corrumpit’ kan geen rekening worden gehouden met de bestaansmiddelen die aangetoond werden via de man. Ongeacht enige humanitaire elementen is het in het belang van het kind [A.D.I.] [...] dat het zijn moeder kan vergezellen gezien deze laatste niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. In het gezelschap van zijn moeder moet het kind zich evengoed kunnen ontwikkelen en opgroeien in een andere lidstaat naar keuze of eventueel een derde land waar het samen met de moeder kan in reizen en verblijven.”

1.6. Op 22 maart 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris t.a.v. verzoeker de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Deze beslissingen die verzoeker op 23 mei 2013 ter kennis werden gebracht vormen de tweede bestreden beslissing en zijn gemotiveerd als volgt:

“Meneer diende op 08/09/2011 een aanvraag voor een verblijfskaart van een Familielid van een Burger van de Unie in als echtgenote van mevrouw [A.A.] [...]. Hij bewam de F-kaart op 22/03/2012.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van mevrouw [A.A.] (zie bijlage 21 voor mevrouw dd. 22/03/2013) waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 quater §1, 10 van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 07/0312012 (betekend op 08/0312012) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15/12/1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker en verzoekster vragen ieder in een afzonderlijk verzoekschrift de vernietiging van de bijlage 21 die hun aanbelangt. De bijlage 21 die ten aanzien van verzoeker werd genomen, steunt op de bijlage 21 die ten aanzien van verzoekster werd getroffen. De procedurestukken werden opgesteld door dezelfde raadsman en zijn nagenoeg identiek. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

3.1. In een eerste middel werpen verzoekers op identieke wijze op: *"Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiele motiveringsplicht. Schending van artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."*

Verzoekers betogen op identieke wijze als volgt:

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

"aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen'.

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering.

Artikel 7 Vreemdelingenwet wordt niet opgenomen in de beslissing, laat staan dat wordt aangeduid op grond van welke van de in artikel 7 opgenomen omstandigheden waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is, het bevel zou genomen zijn.

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat.

Artikel 54 stelt dat indien de minister een einde maakt aan het verblijf in toepassing van artikel 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42 quater of 42 septies, hij "zo nodig" een bevel geeft.

Dit impliceert dat het niet automatisch gebeurt en dat er een motivering dient gegeven te worden waarom een bevel "zo nodig" dient gegeven te worden.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Verzoekster verwijst naar de parallelle rechtspraak ondermeer inzake de bijlage 20.

Verzoekster verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RVV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel.

Verzoekster sluit zich aan bij de motivering van dit arrest.

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RVV bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met een motivering waarbij verzoekster zich opnieuw aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.

Opmerkingen:

Verwerende partij werpt vooraleer een exceptie op van gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij stelt hierbij dat verzoekster (verzoeker) zich in een illegale verblijfsituatie bevindt, waarbij een vernietiging van het bestreden bevel geen wijziging met zich mee zou brengen voor de verblijfsituatie van de verzoekende partij.

Tevens stelt verwerende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten afdoende werd gemotiveerd. Volgens verwerende partij kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot beëindiging van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

In ondergeschikte orde laat verweerster gelden dat de kritiek met betrekking tot de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet van aard is om afbreuk te doen aan de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden.

Replik:

Verzoekster verwijst naar artikel 8 van de Vreemdelingenwet:

Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot begeleiding naar de grens vermeldt de bepaling van het artikel 7 die werd toegepast.

Verwerende partij is in ieder geval verplicht een motivering te geven omtrent het bevel.”

3.2. Verwerende partij voert het volgende identieke verweer in haar nota's met opmerkingen:

“Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten

Exceptie van gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

Verweerder stelt vast dat het eerste middel van verzoekende partij uitsluitend gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26.04.2013.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de vreemdeling gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de vreemdeling bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect s. Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn (zie o.m. R.v.St. nr. 66.657bis dd. 10 juni 1997; R.v.St. nr. 66.659 dd. 10 juni 1997).

Verzoekende partij bevindt zich in casu in een illegale verblijfsituatie waarbij een vernietiging van het bestreden bevel geen wijziging met zich mee zou brengen voor de verblijfsituatie van verzoekende partij.

Deze illegale verblijfsituatie blijkt afdoende uit het administratief dossier, en vloeit impliciet doch zeker voort uit de mee betekende beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoekende partij betwist ook niet illegaal in het Rijk te verblijven.

Verzoekende partij bevindt zich inderdaad in een situatie waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, en waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris, ingevolge art. 7 Vreemdelingenwet, ertoe verplicht is een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft.

In die zin werd reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld (...)

Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij de geuite kritiek.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd afdoende gemotiveerd

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. Rv.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. Rv.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de verzoekende partij het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van de verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing beëindiging vergezelt, niet nader worden gemotiveerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St. nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De verwerende partij verwijst ter zake naar een arrest d.d. 25.04.2013 met nr. 101.609 van de Raad v De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben gemotiveerd. gezien dit bevel noch het verblijf weigert. noch het verblijfsrecht beëindigt. maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel. Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling: (...) (Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot beëindiging van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

De verwerende partij laat gelden dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift quasi uitsluitend beperkt tot het citeren van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28.06.2011 en een arrest van de Raad van State dd. 19.07.2012, waarin uitspraak werd gedaan over het cassatieberoep tegen voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dergelijke verwijzing is evenwel niet dienstig. Voormelde arresten hebben immers betrekking op een bestuurlijke beslissing genomen op 3 maart 2011. In het arrest zelf wordt door de Raad van State benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet vermag om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen zonder nadere motivering omdat uit art. 7 Vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid zou voortvloeien voor de gemachtigde van de Staatssecretaris. De Raad van State oordeelt in die zin: (...)

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd inmiddels echter gewijzigd door artikel 5 van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf. de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012).

Het eerste lid van artikel 7 luidt op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing als volgt: (...).

Bijgevolg beschikt de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Wanneer het verblijf wordt geweigerd, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90 594 van 26 oktober 2012.

Gelet OP het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De rechtspraak van de Raad van State waarnaar verzoekende partij verwijst is dan ook niet langer van toepassing.

Verzoekende partij beweert nog dat het niet duidelijk zou zijn in toepassing van welk lid van art. 7 Vreemdelingenwet werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dergelijke stelling gaat echter voorbij aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten samen met een beslissing houdende beëindiging van verblijf aan verzoekende partij werd betekend.

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op impliciete doch noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze beëindiging van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel - impliciet doch zeker - verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen.

Verzoekende partij gaat ook voorbij aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het niet vereist is dat de bestuurshandeling verwijst naar de precieze artikelen en het opschrift van de toepasselijke regelgeving, althans niet indien de vreemdeling uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat. Het is dan voor betrokkene immers mogelijk om, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, de toepasselijke bepalingen van de regelgeving te vinden (R.v.St. 30 juni 2011, nr. 214.333).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De kritiek is gericht tegen het bevel, en niet tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf

Geheel ten overvloede, en in ondergeschikte orde, laat de verwerende partij gelden dat de kritiek met betrekking tot de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet van aard is om afbreuk te doen aan de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, en dit in tegenstelling tot het betoog van de verzoekende partij die meent dat de voorgehouden gebrekkige motivering (quod certe non) de vernietiging van de integrale bijlage 21 zou verantwoorden.

De verzoekende partij lijkt daarbij ten onrechte aan te nemen dat de beslissingen houdende beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten een ondeelbare akte vormen, daar waar beide beslissingen als autonome, op zich staande beslissingen dienen te worden beschouwd. Indien het bevel om het grondgebied te verlaten met een nietigheid zou zijn behept (quod non), verantwoordt dit niet dat de beslissing houdende verblijf van het verblijf van meer dan drie maanden, die samen met dit bevel aan verzoekende partij werd betekend, eveneens wordt vernietigd.

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende de beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Terwijl beide beslissingen ook een andere juridische en feitelijke grondslag kennen, daar waar de beslissing houdende de beëindiging van verblijf gesteund is op de vaststelling dat de verzoekende partij haar aanvraag om verblijfsrecht niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging, daar waar het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de vaststelling dat de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 21, worden betekend aan verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als een en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, daar waar art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk aanduidt dat de bijlage 21 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt inderdaad als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21. dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. " (eigen onderlijning)

De bijlage 21 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, en kan op zich niet als een beslissing worden beschouwd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen 'kennis gegeven', 'afgifte', 'document'...

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Verzoekende partij miskent met haar kritiek de inhoud van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de bijlage 21 vermeldde in casu expliciet in haar hoofding: "beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". Door beide beslissingen als een en ondeelbaar te beschouwen, miskent verzoekende partij de bewijskracht van deze bijlage 21.

Terwijl beide beslissingen ook een andere juridische en feitelijke grondslag kennen, daar waar de beslissing houdende beëindiging van verblijf gesteund is op de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging (zoals die zijn vastgelegd in de art. 40 e.v. Vreemdelingenwet), daar waar het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de vaststelling dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, nu haar het verblijf werd geweigerd.

De verwerende partij verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:(...)

De verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende de beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in een van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen.

Het onderscheid tussen de akte van betekening en de beslissing zelf, werd ten andere al meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State: (...)

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen".

3.3. De eerste en tweede bestreden beslissing werden genomen op grond van de artikelen 42septies en 42quater, §1,1° van de Vreemdelingenwet en in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 42quater, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

"§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;"

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, van kracht op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen, bepaalt het volgende:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40 ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42 septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven

door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

3.4. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer de verwerende partij constateert dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van een vreemdeling moet worden beëindigd, het haar toekomt om aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling tevens onwettig in het Rijk verblijft en zo nodig over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot beëindiging van een verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf meer kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere al dan niet illegale verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij zijn verblijf wordt beëindigd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot beëindiging van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot beëindiging van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“Hoewel de beslissing twee componenten lijkt te bevatten, enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten”, betreft het echter een beslissing die één en ondeelbaar is (in dezelfde zin: RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), derwijze dat het niet mogelijk is om slechts één onderdeel van de bestreden beslissing nietig te verklaren. Indien dit gedaan wordt, wordt de aard van de desbetreffende beslissing gewijzigd”* (RvV 13 maart 2012, nr. 77 127, gewezen in AV), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 21”* dat *“zo nodig”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455; zie mutatis mutandis RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

3.5. Uit de bewoordingen van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit waarnaar de bijlagen 21 verwijzen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord *“desgevallend”* wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel moet worden gegeven (cf. mutatis mutandis RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). De bijlagen 21 bevatten voorts niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten maar ook beslissingen tot beëindiging van het verblijf. Er wordt een middel opgeworpen m.b.t. de beslissingen tot beëindiging van het verblijf. De eventuele vernietiging van een beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie

maanden heeft tot gevolg dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt. Het blijkt dan ook niet dat verzoekers niet over het vereiste belang beschikken bij de vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij kan om al deze redenen dan ook niet worden gevolgd in haar verweer dat verzoekende partijen geen belang hebben bij het bestrijden van het bevel om het grondgebied te verlaten omdat zij verplicht is nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten te betekenen na te hebben vastgesteld dat verzoekende partijen illegaal in het Rijk verblijven.

De in de nota's opgeworpen excepties van onontvankelijkheid van het beroep voor zover de bevelen om het grondgebied te verlaten worden bestreden, dienen dan ook te worden verworpen.

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

3.7. Kernpunt van verzoekers' betoog ter ondersteuning van het eerste middel is dat er geen enkele motivering gegeven wordt voor de bevelen om het grondgebied te verlaten. Het betoog van verzoekers is, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt in haar nota's met opmerkingen, wel degelijk een toelichting die afgestemd is op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpen in het eerste middel.

3.8. In voorliggende zaken kan de Raad inderdaad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven aan verzoekende partijen en op welke feitelijke gegevens zij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissingen. Zoals hogerop reeds werd gesteld laat het feit dat verwerende partij het verblijfsrecht van verzoekende partijen heeft beëindigd niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partijen niet legaal in het Rijk verblijven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is gelet op het gestelde in artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de beëindiging van het verblijf (cf. *mutatis mutandis* RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Ook in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dient verwerende partij de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire of een gebonden bevoegdheid werd genomen. Er moet trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden. Verwerende partij kan er zich te dezen dan ook niet van afmaken door voor te houden dat de illegale verblijfssituatie van verzoekers afdoende uit het administratief dossier blijkt, noch kan zij dienstig voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker voortvloeit uit de mee betekende beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden. Er anders over oordelen houdt een miskennis in van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit (cf. *mutatis mutandis* RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Verwerende partij kan, gelet op het ontbreken van enig aanknopingspunt in dit verband, evenmin dienstig voorhouden in haar nota dat er inherente motieven besloten liggen in de bestreden beslissingen, wat volgens de nota dan blijkt te gaan over "*impliciet doch zeker*" artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekende partijen kunnen derhalve worden gevolgd in hun betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit.

3.10. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissingen tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissingen dienen te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissingen tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek zijn behept waardoor deze evenzeer dienen te worden vernietigd.

Het veronderstelt dus een onderzoek van het tweede middel waarin deze beslissingen worden bekritiseerd.

3.11. In een tweede middel bekritisieren verzoekende partijen de aan hun betekende beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden die hen aanbelangt.

3.11.1. Verzoekster voert in dit verband de schending aan van *“artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiele motiveringsplicht. Schending van artikel 42 Septies van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

*“(…) Dat in de bestreden beslissing louter wordt geponeerd dat de beweerde misleiding van doorslaggevend belang was voor de erkenning, zander dat dit op enige wijze verder wordt gestaafd;
Dat indien het verblijf werd toegekend op grond van bepaalde gegevens, de Dienst Vreemdelingen-zaken twee jaar nadien diezelfde gegevens niet aan een nieuwe beoordeling mag onderwerpen en op grond van bedrog dan het verblijf mag intrekken;
Dat verzoekster bovendien wel degelijk in de betreffende periode werkzaam was voor de vernoemde werkgever (B.V.B.A. Edebali);
Dat verzoekster niet alleen een arbeidsovereenkomst en een werkgeversattest voorlegt doch tevens loonafrekeningen voor de maanden februari t.e.m. mei 2011;
Dat hieruit blijkt dat bijdragen inzake RSZ zijn afgehouden en dat verzoekster tevens een attest voorlegt vanwege de Rijksdienst voor jaarlijkse vakantie waaruit blijkt dat haar voor op basis van haar lonen in 2011 ook een vakantiegeld kreeg uitgekeerd;
Dat uit bovenvermelde stukken afdoende blijkt dat er wel degelijk sprake was van een effectieve en legale tewerkstelling;
Dat verzoekster tevens na de geboorte van haar zoon terug is ingeschreven bij de V.D.A.B. en reeds opnieuw solliciteerde doch voorlopig zonder positief resultaat;
Dat verzoekster volledigheidshalve alle stukken voorlegt m.b.t. door haar gevolgde opleiding ter verwerving van afdoende kennis van de Nederlandse taal;
Opmerkingen:
Verwerende partij poneert dat de stukken waaraan verzoekster refereert niet zouden zijn voorgelegd ter beoordeling aan de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie;
Replik:
Verweerster staft niet dat de beweerde misleiding van doorslaggevend belang zou zijn geweest voor de erkenning;
Verweerster beantwoordt de argumentatie van verzoekster dienaangaande niet;
Tevens blijkt uit de door verzoekende partij voorgelegde stukken dat er geen sprake was van enige misleiding nu er wel degelijk sprake was van een effectieve en legale tewerkstelling;”*

3.11.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.11.1.2. Eerste punt van kritiek van verzoekster aangaande de beslissing tot beëindiging van het verblijf die haar aanbelangt is dat de in de bijlage 21 geponeerde vaststelling dat de misleiding van doorslaggevend belang was voor de erkenning van haar verblijfsrecht, niet wordt gestaafd.

Verzoekster kan te dezen echter niet gevolgd worden in haar kritiek. In de eerste bestreden beslissing wordt verwijzend naar een databank van de RSZ gesteld dat verzoekster nooit gewerkt heeft voor de betrokken werkgever. Aangezien verzoekster haar verblijfsrecht verkregen heeft op grond van een werkgeversattest en een arbeidscontract uitgaande van de betrokken werkgever, gaat de verwerende partij ervan uit dat zij misleid werd door verzoekster om het verblijfsrecht als werknemer te verkrijgen. Verzoekster kan, gelet op wat gelezen kan worden in de eerste bestreden beslissing, dan ook niet dienstig voorhouden dat niet gestaafd wordt waarom de misleiding van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht. Dit zit inherent besloten in de motieven van de eerste bestreden beslissing.

3.11.1.3. Tweede punt van kritiek van verzoekster is dat indien het verblijf werd toegekend op grond van bepaalde gegevens, de verwerende partij twee jaar nadien diezelfde gegevens niet aan een nieuwe beoordeling mag onderwerpen en op grond van bedrog dan het verblijf mag intrekken.

Verzoekster kan andermaal niet gevolgd worden in haar betoog. Gelet op het gestelde in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij te allen tijde nagaan of een verkregen verblijfsrecht niet het gevolg is van valse of misleidende informatie of het gebruik van valse of vervalste documenten of van het plegen van fraude of het aanwenden van ander onwettige middelen. Verzoeksters verkregen verblijfsrecht is dan ook niet ongenaakbaar en de gegevens die destijds voorlagen bij het toekennen van het verblijfsrecht kunnen dan ook wel degelijk herbeoordeeld worden op grond van gegevens die nadien tot uiting komen.

3.11.1.4. Derde punt van kritiek van verzoekster is dat zij in de betrokken periode wel degelijk werkzaam was voor de betrokken werkgever en dit op een legale wijze. Ze verwijst daarbij naar een arbeids-overeenkomst, een werkgeversattest, een attest van de RJV voor wat betreft de berekening van het vakantiegeld en loonfiches voor de maanden februari tot mei 2011. Dit alles voegt ze bij haar verzoekschrift.

De arbeidsovereenkomst en het werkgeversattest lagen reeds voor bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en vormen dus geen element ter ontkrachting van de eerste bestreden beslissing. Voor wat betreft een attest van de RJV aangaande de berekening van het vakantiegeld en loonfiches voor de maanden februari tot mei 2011, dient de Raad op te merken dat deze stukken nooit overgelegd werden door verzoekster, hoewel zij daarom gevraagd werd in een schrijven van de verwerende partij van 7 maart 2013 dat betekend werd op 8 maart 2013 en verzoekster alleszins geen verklaring biedt voor het feit dat de databank van de RSZ (Dolsis) aangeeft dat zij nooit gewerkt heeft voor de betrokken werkgever. De Raad kan niet tot een andere conclusie komen dan wat in de bijlage 21 kan gelezen worden gelet op het feit dat er geen stuk voorligt waaruit blijkt dat de databank van de RSZ verkeerde informatie bevatte.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat verzoekster met de informatie die zij overlegt zelf aangeeft dat zij op het ogenblik van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag al niet meer tewerkgesteld was bij de betrokken werkgever, hoewel deze tewerkstelling de grond vormde voor haar aanvraag van een verklaring van inschrijving zodat de vaststelling zich opdringt dat verzoekster geen belang heeft bij haar kritiek op een beslissing die getroffen werd op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

3.11.1.5. Waar verzoekster nog betoogt dat zij na de geboorte van zoon terug is ingeschreven bij de VDAB en waar ze stukken voegt bij haar verzoekschrift aangaande haar inschrijvingen bij de VDAB, de door haar gevolgde opleiding Nederlandse taal, een inburgeringsattest voegt alsmede een negatief schrijven van Colruyt i.v.m. een sollicitatie van verzoekster, dient de Raad op te merken dat verzoekster de relevantie van dit betoog en de betrokken stukken voor de thans voorliggende betwisting niet aantoonst en zij de eerste bestreden beslissing derhalve niet aan het wankelen kunnen brengen voor wat betreft de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Het tweede middel is niet gegrond in hoofde van verzoekster.

3.11.2. Verzoeker voert langs zijn kant de schending aan van *“artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiele motiverings-*

plicht. Schending van artikel 42 quater § 1,1° en artikel 42 Septies van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien in de bestreden beslissing wordt bepaald:

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van mevrouw [A.A.] (zie bijlage 21 voor mevrouw dd. 22.03.2013) waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 quater § 1,1° van de Wet van 15.12.1980.

Dat het verblijfsrecht van mevrouw [A.] echter ten onrechte werd beëindigd;

Dat de intrekking van het verblijfsrecht van mevrouw [A.] in de betreffende beslissing als volgt wordt gemotiveerd: (...)

Dat in de betreffende beslissing louter wordt geponeerd dat de beweerde misleiding van doorslaggevend belang was voor de erkenning, zonder dat dit op enige wijze verder wordt gestaafd;

Dat indien het verblijf werd toegekend op grond van bepaalde gegevens, de Dienst Vreemdelingen-zaken twee jaar nadien diezelfde gegevens niet aan een nieuwe beoordeling mag onderwerpen en op grond van bedrog dan het verblijf mag intrekken;

Dat mevrouw [A.] bovendien wel degelijk in de betreffende periode werkzaam was voor de vernoemde werkgever (B.V.B.A. Edebali);

Dat mevrouw [A.] niet alleen een arbeidsovereenkomst en een werkgeversattest voorlegt doch tevens loonafrekeningen voor de maanden februari t.e.m. mei 2011 ;

Dat hieruit blijkt dat bijdragen inzake RSZ zijn afgehouden en dat mevrouw [A.] tevens een attest voorlegt vanwege de Rijksdienst voor jaarlijkse vakantie waaruit blijkt dat haar voor op basis van haar lonen in 2011 ook een vakantiegeld kreeg uitgekeerd;

Dat uit bovenvermelde stukken afdoende blijkt dat er wel degelijk sprake was van een effectieve en legale tewerkstelling;

Dat tevens verzoeker zelf sedert zijn aankomst in België steeds heeft gewerkt en dienaangaande alle relevante stukken voorlegt;

Dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden;”.

3.11.2.1. Gelet op de geuite kritiek en de bij het verzoekschrift gevoegde stukken kan er verwezen worden naar het gestelde in punt 3.11.1. e.v. Met zijn beknopt betoog *“Dat tevens verzoeker zelf sedert zijn aankomst in België steeds heeft gewerkt en dienaangaande alle relevante stukken voorlegt;”* kan verzoeker geen afbreuk doen aan de eerste bestreden beslissing die stelt *“De echtgenoot bekwaam op zijn beurt het verblijf in functie van haarzelf als familielid van een Burger van de Unie. Overeenkomstig het beginsel 'fraus omnia corrumpit' kan geen rekening worden gehouden met de bestaansmiddelen die aangetoond werden via de man”* en kan hij geen afbreuk doen aan de tweede bestreden beslissing die verwijst naar de eerste bestreden beslissing en bovendien stelt, *“Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingen-zaken dd. 07/0312012 (betekend op 08/0312012) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15/12/1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.”*

Het tweede middel is niet gegrond in hoofde van verzoeker.

Dit leidt tot de conclusie dat de beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht zowel in hoofde van verzoekster als verzoeker overeind blijven.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolrs. 132 063 en 132 071 worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 3

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze gericht zijn tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 maart 2013 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA